

WEEK-END

IN het bivak, onder de lange dennebomen, heerst plotseling de zondag in het ochtendlicht. De stijgende zon gooit lange lichtschichten uit de blauwige hemel over de stille velden verderop, over de bosrand en, hier, over de pub-tentjes. Uit de keukentent komt een wit stoomwolkje, ergens begint een aggregaatje te pruttelen, maar verder heerst een rust, die de groene kerels — nu eindelijk weer eens gewassen en geschoren — zelfs geluidloos doet lopen. Wat langsrondkend geluid van een paar wagens, over de weg, ergens naar toe.... Het herinnert even aan het geweld van de vorige dag, dat nu verstomd is in de roerloze DAF's-op-een-rij, in de ingepakte TLV's.....

Maar de rijdende drietonners laten nu het stof achter op de weg naar het kamp Hohne, met de kerkgangers naar het Globe Theatre — een nog onduidelijk begrip voor wie niet eerder op dit omvangrijke Duitse oefenterrein was.

Tussen de bomen richt elders een aalmoezenier een CP-tent in. Het altaar naast het opschrift, dat de waarde van deze tent ad f 900,— aangeeft. Want het is zondag.

DE vorige dag was het anders.

Een koude half besneeuwde dag na een koude kale nacht, waarin de 43 Pantser-infanterie-brigade oprukte. Het hele beeld van lopen, rijden, wachten, ingraven, verkennen, diepe tanksporen, vijf-in-één-kaakjes en ijzige veldflessen, komt weer boven. En de Charlie-Pappa's, Zeemeeuws en checkpoints klinken weer uit de radio's. En de stafwagen met de majoor, die het „spel” speelde met twee radio's, gebogen over kaarten en oleaten en die dit alles het „week-end-huwelijk” van de 43e noemde.....

Voor het eerst

HET was voor het eerst, dat deze brigade van de 1e Divisie op de Nato-Schiessplatz oefende. Op zaterdag wordt er niet geschoten, zodat het dan een prachtig groot oefenterrein is, waarin gemakkelijk een paar brigades opgeborgen kunnen worden.

De brigade, onder bevel van luit.-kolonel E. J. Jonker, was donderdag 15 maart opgetrommeld om de 360 km in de winderige wagens te zitten voor deze trip, die de naam „Hohe-Bach” droeg, naar een riviertje, dat die zaterdag met hand en tand moest worden verdedigd. Het terrein was onbekend, alleen de staf had wat verkenning-op-de-kaart kunnen verrichten. Het geheel had het ongewisse van de werkelijke oorlogssituatie.

En zo kwamen dan 47 Painfbat Menno van Coehoorn en 43 Afdva met 43 Pioncie en 43 Verkcie in de „biwak platten” terecht. Niet voor lang, want vrijdagmiddag brak de oorlog los in de plannen, die de oefeningsstaf over de onderdelen liet uitrollen en in de ijskoude nacht tasten colonnes al naar hun weg, heimelijk en donker, verlangend naar warmte.

Weekend te velde hield ook in: passagieren, hier in Celle

43 Pantser-Infanterie-Brigade

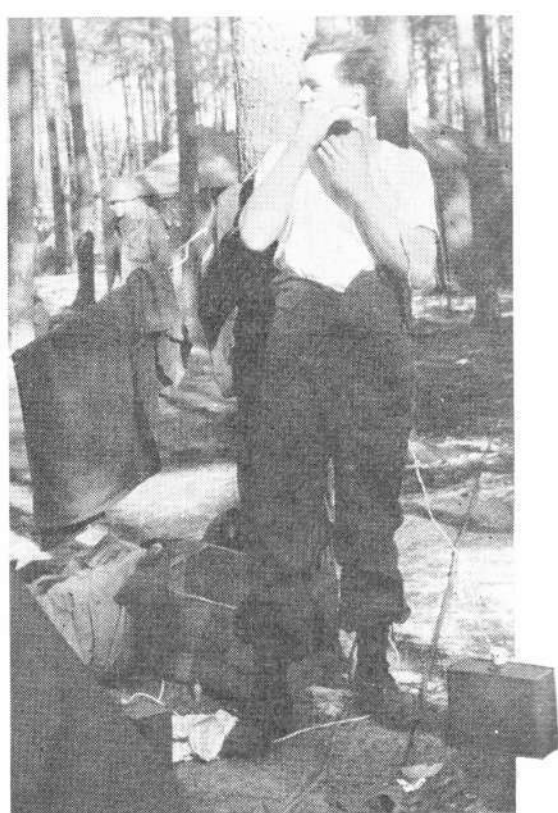
TE VELDE

... Oefening tijdens het weekend in Hohne...

←
 Na de strijd:
 de scheidsrechter
 heeft hem aangewe-
 zen als gewonde en
 hij leest aandachtig
 op een kaart wat
 zijn verwondingen
 wel zijn. Op de
 voorgrond een van
 de vele blindgangers
 in het doelengebied,
 dat verdedigd werd

→
 Er wordt altijd wel
 wat op gevonden om
 zich toch elektrisch
 te kunnen scheren te
 velde

De klap

Z O kwamen zij in het troosteloze oerlandschap van het doelengebied vol stukgeschoten bomen van de Schiessplatz terecht. Achter de Hohe-Bach. Tjotten, kaal, met sneeuwplakken bedekt, werden posities vol ingegraven soldaten, die nietig werden in het besef dat dit stuk grond een stuk van de aarde was, dat zij te verdedigen hadden, zoals het eens wellicht van hen verlangd zal kunnen worden. Kou en afwachten, stellingen verbeteren, wat naar voren, wat naar achteren, vermoeden waar de vijandelijke aanval vandaan zou komen. Blocking-position, zoals men het noemt. Eindelijk, eindelijk, zaterdagmiddag kwam de klap.

Grommende tanks van 101 Tankbat ploegden tegen de heuvels van de A-cie 47 Painfbat op, met artilleriegedonder en mitrailleur-geratel.

Iedereen, die het hoorde leefde een beetje op, blij met het spektakel, want nu gebeurde eindelijk dat onvermijdelijke, dat als het ware een beloning werd voor koud wachten, sneeuw en wind en gemis aan slaap. En het luidde het einde in.

Doodmoe sloeg men bivaks op, pubtentjes werden luxe na een nacht in de slaapzak in een putje of bij een stuk. In de stafwagens leefde men zich aan het idee, dat de plannen gelukt waren, bij waterwagens aan een fris gezicht. Maar al gauw — iedereen — aan slaap: soelaas voor de ontberingen van elke soldaat.

MAAR nu is dat allemaal bijna vergeten. Het is zondag. Een dag, die wij te gemakkelijk als de 7e dag na 6 andere dagen betitelen, maar die in wezen iets inhoudt

van de eenheid van alle Christelijke volken, die na eeuwen beschavingsgeschiedenis, het Woord hebben willen volgen....: „op de zevende dag zult gij rusten.”

Maar deze zondag in het bivak toont naast de vrede die uit de zon en de blauwe hemel schijnt over het roerloze en toch levende landschap, de harde stalen platen, wie-

len, wagens en wapens, tracks en rollen prikkeldraad. Vrede en oorlog, hoe bestormen deze begrippen steeds de gedachten, vooral van de militair. Twee niet te rijmen grootheden dringen tegelijk door ons heen. Een militair denkt daar wel aan, al zegt hij het niet vaak. Ergens zet een aalmoezenier het kruis op zijn altaar in de CP-tent. DAF's brommen langs naar het Globe-Theatre. In de bivaks lopen de soldaten rustig, de wapens zijn ingepakt. Want het is zondag.

... Want het is
 zondag ...

